

Arrest

nr. 77 648 van 20 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie van 9 januari 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 21 april 2010. Op 22 april 2010 heeft zij de Belgische autoriteiten verzocht om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 17 maart 2011 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij heeft een beroep ingediend tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 66 261 van 6 september 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 29 november 2011 heeft de verzoekende partij een tweede asielaanvraag ingediend.

Op 9 januari 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie een beslissing genomen houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit is thans de bij huidig beroep bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten (...)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 29.11.2011*

Overwegende dat betrokkene op 22.04.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 18.03.2011 een beslissing 'weigering vluchtelingenconventie + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; betrokkene op 18.04.2011 tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); de RVV op 08.09.2011 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 29.11.2011 een tweede asielaanvraag indiende; uit de verklaringen van betrokkene blijkt dat hij zich nog steeds beroept op de asielmotieven die hij tijdens zijn vorige asielprocedure heeft aangehaald; betrokkene een oproepingsbrief voorlegt waarin staat dat hij opgeroepen wordt als getuige; indien een eerste asielaanvraag ongeloofwaardig wordt bevonden en men zijn tweede asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden; documenten bovendien slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen in casu niet het geval is; dit document bovendien stelt dat betrokkene opgeroepen wordt in de hoedanigheid van getuige en niet als verdachte; de enveloppe die betrokkene aanbrengt enkel aantoont dat hij post heeft ontvangen; betrokkene verklaart dat hij van zijn vader zou vernomen hebben dat hij nog steeds gezocht wordt; betrokkene deze blote bewering op geen enkele wijze kan staven; betrokkene verklaart geen verblijfplaats te hebben; zijn verblijfssituatie in België niet relevant is bij de beoordeling van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM en van *“het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953”*.

2.2.1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en motiveert zij omstandig waarom de door verzoekende partij in het kader van haar tweede asielaanvraag bijgebrachte oproepingsbrief niet als nieuw gegeven in de zin van voormeld artikel kan worden aangenomen. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.2.2. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij het door haar in het kader van haar tweede asielaanvraag bijgebrachte stuk niet nader heeft onderzocht en het dossier ten onrechte niet werd overgedragen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde er mondeling de nieuwe feiten toe te lichten, wijst de Raad er evenwel op dat dit document door verwerende partij grondig in overweging werd genomen waarbij deze vaststelt dat de oproepingsbrief enkel gewag maakt van de hoedanigheid van getuige en niet van verdachte. Bovendien blijkt uit de door verzoekende partij afgelegde verklaring van 29 november 2011 die zich in het administratief dossier bevindt dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken de gelegenheid kreeg haar nieuwe

elementen aan te brengen en finaal middels de vraag of zij nog iets wenste toe te voegen de kans kreeg deze elementen verder toe te lichten. Verzoekende partij geeft in deze verklaring zelf aan dat zij enkel als getuige werd opgeroepen en ontkent dit gegeven niet in het verzoekschrift. Verwerende partij motiveert dan ook terecht dat het loutere feit opgeroepen te worden als getuige geen ernstige aanwijzing bevat voor een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of voor het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De motivering dat de verklaring van verzoekende partij van haar vader te hebben vernomen nog steeds te worden gezocht een blote bewering betreft die op generlei wijze wordt gestaafd, wordt door verzoekende partij ongemoed gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

Betreffende het betoog van verzoekende partij aangaande de motivering dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend voor zover ze een geloofwaardig verhaal ondersteunen hetgeen *in casu* niet het geval is, met name dat verwerende partij aldus een voorwaarde aan artikel 51/8 van de vreemdelingenwet toevoegt, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt uit de voormelde motivering betreffende de hoedanigheid van getuige en de vaststelling van de blote bewering op afdoende wijze dat door verzoekende partij geen nieuwe gegevens worden aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt niet juist of kennelijk onredelijk is, en evenmin dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Waar verzoekende partij stelt dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst zal worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De toetsing van het door verzoekende partij voorgehouden asielaanvraag aan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet maakte reeds het voorwerp uit van de beoordeling van haar eerste asielaanvraag waarbij verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, waarin wordt verwezen naar artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, dat verzoekende partij ook geschonden acht, bepaalt in welke omstandigheden de vluchtelingenstatus aan een vreemdeling kan worden toegekend. Ook deze status werd verzoekende partij geweigerd naar aanleiding van de beoordeling van haar eerste asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissing, die bovendien verwijst naar de eerdere beslissing genomen in het kader van de eerste asielaanvraag en waaruit blijkt dat de situatie zoals omschreven in artikel 3 EVRM reeds werd beoordeeld naar het land van herkomst toe, evenwel geen standpunt wordt ingenomen over de toekenning van enig beschermingsstatuut, doch slechts wordt vastgesteld dat verzoekende partij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangevoerd, kan evenmin een schending van deze bepalingen vastgesteld worden.

2.2.4. Het enig middel is ongegrond.

Verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT